

## Folding kirke

### Prædiken til 22.s.e.trinitatis kl. 14.00

731 Nu står der skum fra bølgetop

33 Han, som har hjulpet hidindtil/

67 Jeg så ham som barn med det solrige øje

41 Lille Guds barn, hvad skader dig

475 Går det, Herre, som jeg vil

15 Op al den ting

*Himlen skal råbe af fryd,*

*og jorden jubler,*

*bjergene skal bryde ud i fryderåb,*

*for Herren trøster sit folk,*

*han forbarmer sig over sine hjælpeløse.*

Profeten Esajas skriver disse ord i den første læsning, vi hørte her i dag. Det er gamle ord, årtusinder gamle ord, som stadig lyder og har gyldighed den dag i dag.

En grundlæggende fryd bærer vores liv, hører vi sagt, og det uagtet de eksistensvilkår, vi lever under, og den baggrund og historie, vi har. En grundlæggende glæde, uagtet de storme, som rammer vores liv, og det mørke, som kan lægge sig over vores fællesskab og samfund.

Ordene kan lyde som et vel flot postulat, sagt i en form for-på-trods-af-alting-optimisme, men da tilsagnet er fra Gud, står ordene til troende, og ordene bærer et Guds håb frem.

Gud insisterer på ikke blot at have skabt os, men han holder også fast i mennesket, holder fast i sin pagt med os. Gud er både vores skaber og frelser, vores ophav, forløser og befrier.

Profeten Esajas forkynder det, og Jesus viser og siger det så også, når han trækker det lille barn frem og siger til sine tilhørere: her I det lille barn finder I forbilledet. Sådan skal I være!

Glem alt andet, som I gør jer til af! Søg at gøre mere end I kan, men gør jer samtidig fri af jeres præstationstvang! Gudsforholdet er en gave, ja tag imod det som et barn! Tag ansvar!

Sådan som I er elsket, skal I også elske!

Værn om hinanden og elsk det, som I er givet?

Og Jesus bruger så også billedet af os mennesker som får, der har faret vild. Her bliver vi mødt af håbet om, at Gud som den gode hyrde søger efter det tabte får. Vi mennesker er skabte og vi er fundne, og ud af den nåde, at vi er blevet fundet, skal vi gå ud i vores virke i dagligdagen, tjene hinanden og gøre gavn.

✠

Altertæppet, vi i dag indvier, er netop udtryk for det samme håb og det samme kald.

Motivet har Maja Lisa Engelhardt hentet fra 1. Mosebog kapitel 9 vers 12-14, hvor Gud - efter at syndflodens vand er sænket igen, og Noah og hans familie står udenfor arken på den tørre jord - sætter sin pagt mellem sig og menneskene.

Jeg gør en pagt mellem jer og mig, siger Gud og fortsætter. Og regnbuen er det lysende tegn på denne pagt. Et synligt tegn på Guds nåde”.

Regnbuen er dejlig konkret, om ikke håndgribelig, så dog synlig for menneskets øjne. Det er altid en glæde at få øje på regnbuen. Der har stået mange regnbuer de sidste måneder, og det er hver gang en fryd for øjet.

Når vi ser regnbuen stå der og knytte farvende bånd mellem himmel og jord, så må Guds ord imidlertid gerne klinge med hos os. Vi skal se mere end et optisk fænomen, mere end ”den lyseffekt, som skabes på himlen, når lys fra solen rammer små vanddråber” (Wikipedia). Regnbuens tilstedeværelse skal minde os om, at Gud og hans pagt med os ikke er noget fjernt og abstrakt. Han og hans ord er ikke bare gamle ord, men han er tilstede og hans ord er levende og betydningsfulde lige her og nu.

Guds ord står virkelig som en regnbue over os mennesker, der til stadighed lever i en dødsmerket og tidsbunden verden med bølgende dyb og mange storme. Regnbuen tydeliggør det håb, som Gud har bragt ind i verden.

Og skulle nogen være i tvivl om, at håbet også gælder os, så læs videre i Første Mosebog:

Noah og hans slægt blev vindyrkere, og Noah drak sig fuld, og stridigheder og forbandelser fulgte snart efter. Noah, det nye menneske og hans slægt faldt igennem, som slægterne før syndfloden, og som vi gør, også nu slægtled efter slægtled.

Men regnbuen står der stadigvæk som et håb for os alle. Gud står fast ved sin pagt også med det ufuldkomne og uperfekte menneske.

⌘

Maja Lisa Engelhardt har valgt et gammeltestamentligt motiv til altertæppet her i Folding.

Motivet med regnbuen efter syndfloden taler godt til Havsteen Mikkelsens motiv med Jesus, der stilner stormen på et Genesareth sø, der har farve og bølger som er vi i stormvejr ude på Nordsøen.

Begge understreger naturen og de kræfter og syner, som her finder sted.

Der er imidlertid også en stærk og væsentlig pointe i at knytte Det gamle Testamentes beretninger sammen med Det nye Testamentes, sådan som Maja Lisa Engelhardt her har valgt at gøre.

I den senere tid har der, primært i Kristeligt Dagblad, været en debat om brugen af det gamle Testamente i gudstjenesten. "Lad os få de gammeltestamentlige læsninger ud af gudstjenesten", har nogle sagt.

Mange af de gammeltestamentlige fortællinger er ganske rigtig drabelige fortællinger. Der er endda masser af vold, som kan synes fjern fra evangeliets glædelige budskab.

Men jeg hører som Maja Lisa Engelhardt til dem, der finder det vigtigt med Det gamle Testamente.

Jo, der er voldelige og krigeriske beretninger, men grundlæggende er Det gamle Testamente ikke blot med til at holde os fast kristentroens jødiske arv, men den er også med til at holde os fast på, hvor konkret, jord- og naturnær evangeliet er.

Evangeliet er et glædeligt budskab til verden, ind i verden, her konkret, hvor vi lever og bor, ind i en verden, som er skabt og velsignelsesfuld, hvad regnbuen stadighed tegner i luften i landskabet foran os.

Det gamle Testamente med dens beretninger, fortællinger, tegn og symboler er grundlæggende med til at skærpe vores blik for verden som skabt og holder os dermed indirekte fast på den tak, vi skylder Gud for livet.

⌘

Det er så samtidigt en tak, hører vi hos profeten Esajas, som også himlen, jorden og bjergene sammen med os kan synge med på:

*Himlen skal råbe af fryd,*

*og jorden jubler,*

*bjergene skal bryde ud i fryderåb,*

*for Herren trøster sit folk,*

*han forbarmer sig over sine hjælpeløse.*

Formuleringen er poetisk og konkret, for så vidt den indirekte vil minde os om, at alt det skabte indgår i en tak og lovprisning af Gud, fordi Gud har øje for alt skabt.

Den gammeltestamentlige profets ord er således med til at understrege for os, hvordan Jesu forkyndelse ikke blot er et anliggende for den enkelte. Hans forkyndelse er jo en forkyndelse af Guds rige, dvs. et fællesskab med Gud, hvor vi med en salmelinie tør håbe, at vi "med venner i lys vi tale"

Jo, vi må afgøre os hver især, hvad vi tror på og hvad vi sætter vores håb til. Vi har i det moderne samfund i de vestlige lande en række frihedsrettigheder, men det er ikke gjort med den enkeltes valg, synsninger og stillingtagen. Det enkelte menneske lever nemlig ikke omverdensfri. Vi er indfældet i en verden og i et samfund med andre mennesker og andet end os selv. Himmel, bjerge og jorden, og alt, som lever der: fugle, kreaturer og fisk skal også tænkes med. Vort ansvar strækker sig længere end til vores egne valg.

Der er noget grundlæggende ved det, at vi er til, som ikke må glemmes, og som regnbuen her i Folding kirke nu er med til at understrege både samme måde som Havsteen store hav:

Vi lever fortsat i en verden, hvor regnen falder og vandstanden hæves. Det er her evangeliet lyder, Guds holder fast i sin pagt, sætter regnbuen, og Jesus rejser sig i båden og stilner stormen. Det er et budskab til hver af os, ja til den hele verden, jord og himmel, bjergene og landet.

*Himlen skal råbe af fryd,*

*og jorden jubler,*

*bjergene skal bryde ud i fryderåb,*

*for Herren trøster sit folk,*

*han forbarmer sig over sine hjælpeløse.*

*Det ske i Jesu navn. Amen*